

AMERIŠKA DOMOVINA

(JAMES DEBEVEC, Editor) Cleveland 3, Ohio
Published daily except Saturdays, Sundays and Holidays

SEPTEMBER						
SUN	MON	TUE	WED	THU	FRI	SAT
					1	2
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	

Entered as second-class matter January 6th 1908, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd 1879.

No 178 Mon, Sept. 12, 1949

Pomenek o branju

Dobili smo tole tako zanimivo pismo, da nadomesti vsak uvodni članek. Imena smo izpustili.

New York, 23. julija 1949.

Dragi prijatelj:

Vesel sem bil, ko sem prejel Tvoj odgovor. Bila sva si dobra sosed v domovini ali v starem kraju kakor Ti praviš. Štirideset let bo kmalu odkar se nisva videla.

Pa me je vendar osupnilo, ko berem v Tvojem pismu: "Berem dosti časopisov vsake vrste. Ne gledam kakšni so. Naj bodo "črni" ali "beli," ali tudi "rdeči." Berem enega, berem drugega in tretjega. Berem, potem pa sam sodim kaj je prav in kaj ne."

Tole Tvoje mnenje pa ni pravo. Naj Ti povem zakaj? Ali se Ti ne zdi, da je to preveč zate, da bi sam presojal in prav sodil kaj je prav in kdo ima prav v vseh vprašanjih, ki se v časopisju obravnavajo. Vse pride na vrsto: socialna vprašanja, kultura, vera, politika. Ali res misliš, da vse tako dobro poznaš, da lahko zanesljivo prav sodiš kdo ima prav: ali beli ali črni ali rdeči. Nikar mi ne zameri, da kar odkrito rečem, da je napuh v tem, če se tako visoko čeniš. Postavljaš se za sodnika v važnih in težkih vprašanjih, ki jih kot delavec prav gotovo ne moreš toliko obvladati, da bi z odgovornostjo pred svojo vestjo in pred svojo družino vedno pravilno presojal. Nič ne more biti dobro poučen o vsem. Navadno smo slabo poučeni prav tam kjer mislimo, da kaj vemo. Ti pa si lastiš pravico soditi o vsem kar bereš.

S tem, da bereš vse vprek, spravljaš prav gotovo sebe v nevarnost. Nevarnost je verska, je v pravem oziru, je v socialnih pogledih. Marsikateri listi pišejo odkrito ali prikrito proti veri in Cerkev. Ali misliš, da to ostane zate, ki to bereš, brez posledic? Listi pišejo za marksizem in komunizem, ko obravnavajo gospodarsko ureditev družbe. Ali misliš, da ne boš tudi Ti vedno bolj in bolj prišel pod vpliv materialističnega nauka? Ali ne boš tudi Ti zapadel njihovim lažem in obljubam, da bo za ljudi tkrat najboljše, ko nihče ne bo več nič imel, vsi pa vse potom totalitarne države? Bereš včasih kako se smrti ta ali druga verska skrivnost ali nauk. Ali ne čutiš, da je Tvoja vera omajana, da se Te polasča dvom glede tega ali drugega verskega razodetja ali resnice.

Le verjemi: časopis in branje je kakor zdravilo. Dan za dnem ga jemljemo. V majhnih količinah ga jemljemo dan za dnem. Sele čez čas opazimo posledice. Te so dobre ali pa slabe. Slab časopis je kakor strup, ki Te počasi zastrupi, uniči kar je bilo dobrega v Tebi. Le poglej med ameriški Slovenci. Saj se vsi poznate med seboj. Kar takole se nekako označujete: Ta in ta bere Prosveto, Proletarca, Enakopravnost, je z "onimi." Ta bere Domovino, bere Amerikanskega Slovence, je naročen na Ave Marijo, je s katoličani. Vsi veste kaj kdo bere in po tem se poznate kakšen je.

Če vidiš pri studentu svarilo: "Ne pij! Nevarno za tufus," ali boš rekel, da za Tebe ni tam nevarnosti in boš kljub svarilu pil? Mislim, da ne boš. V zavesti, da se lahko okužiš, če piješ, boš previden in ne boš pil, čeprav si mogoče žejen.

Pregovor pravi: "Povej mi s kom občejuš, pa Ti povem kdo si." Družba znanec in prijatelj vpliva na nas tako, da nas po tej družbi sodijo ali smo dobri ali slabi. Prav tako, če ne še bolj, vpliva na nas berilo. Če dan za dnem beremo slabe stvari, bomo nujno postali slabi. Če pa beremo dobre stvari, nas bodo poboljšale.

Zato pa je Cerkev hotela vernike obvarovati pred nevarnostjo slabega branja in je postavila gotove veri in npravnosti posebno nevarne knjige in časopise "na index." Index ni nič drugega kot seznam prepovedanih knjig in časopisov.

Ze Te vidim, da protestiraš kako je to proti svobodi. Napis na okuženem vodnjaku: "Ne pij! Nevarnost okužbe," po Tvojem gotovo ni proti svobodi, ampak za varnost ali v svarilo pred pretečo nevarnostjo. Tudi index Cerkev je tako svarilo.

Ravno sedaj imamo drug zgovoren primer. Cerkev je izdala dekret, da so izobčeni iz Cerkev vsi, ki podpirajo komunizem. S tem so izključeni od prejemanja vseh zakramentov in blagoslovov. Ta dekret kaznuje z izobčenjem tudi vse, ki v tisku sodelujejo s komunizmom. Vprašanje glasi: "Ali je dovoljeno tiskati, razširjati ali čitati knjige, revije, liste, časopise in druge tiskovine, ki oznanjujejo, zagovarjajo komunizem in pisati vanje." Odgovor je: "Ne."

Vidiš tako jasno je Cerkev tu opozorila na veliko nevarnost slabega komunističnega branja. Z izobčenjem iz

Cerkve so vsi zadeti, ne samo tisti, ki pišejo in tiskajo take knjige in liste, ampak enako tudi tisti, ki jih bero ali razširjajo ali podpirajo.

(Nadaljevanje prihodnjic.)

BESEDA IZ NARODA

Tone
s
hriba
piše

Juretu in Tonetu ne gre v glavo zunanja politika Amerike

Joliet, Ill. — Človek pride vedno v take situacije in težave, če je predobro. Tudi meni se tako godi. Pozno je že in rad bi šel k počitku, pa sem šel obljubit Juretu, da bom še kaj pisal, pa tudi v zadnjem dopisu sem naredil obljubo, da bom prihodnjem tisti večer reševala v ta spodnjem štuju. Zdaj pa besedo je treba držati, zato moram pisati.

Med tistim suvanjem in zaživljanju Jureti arcnij sva prišla zopet na razmere v starem kraju. Saj veste kako je, piče vedno rad poleti tja, kjer se je zlezel. Tako je tudi z nami, ki smo prišli iz starega kraja, če tudi že pred dolgimi desetletji. Domača vas, domača polja, travniki, gozdovi, logi, lepi vinogradi vse to je pred očmi kaj pogostoma. Najprvo sva debatirala o komunizmu in ugotovila, da komunizem se za pse ni dober. Namreč tak komunizem, kakršnega izvajajo tavarisi v Jugoslaviji, Rusiji in drugih slovenskih deželah. Potem sva ugotovljala, kako dolgo bo ta pekel trajal na Slovenskem. Potem sva pa prišla do tega in se resno vpraševala, kaj za eno zledejo meša pamet našemu dobremu Stricu Samu, da zdaj Titove satane celo z denarjem podpira. Pa še več, kar celo fabriko neke blazine Pittsburgha so mu prodali.

"Razumi če moreš," je dejal pravno Jure, "v Washingtonu so prave dni odobrili Titu posojilo 300 milijonov dolarjev in mu 30 milijonov kar v naprej stisnili v roke, da bo priden, in da se ne bi skuja, da bi odklonil sprejeti dolarje. Vidiš te politike pa kar ne morem razumeti?" me je pisano gledal Jure.

"Well, svet se včasih strašno čudno suče, da ga je težko razumeti," skušam nekako Jureta kreniti na neko razumevalno čto pot.

"Bogme se suče, čudno, da ga vrag ne more razumeti," je rantačil dalje Jure.

"Vidiš Jure, podoba te politike je nekaka taka-le: Stavba komunizma stoji na neki močni veri v komunizem. Udje te stavbe morajo biti slepo udani vrhovnemu vodstvu, ki je kominterna v Moskvi. Stalin je komunistični papež. Kar on ukazuje in njegov svet (kominterna) spominja mojega dosedanjega življenja. Da sem to dosegel, sem dolžan posebno zahvalo Slovenski katoliški ligi, ki želi vsakemu pomagati in vsem ustreči. Hvaležen sem sodelavcem Lige, odbornikom katoliške Lige v Clevelandu in še posebno mojim dobrotnikom Mr. in Mrs. Louis Ižanc, ki sta vedno pripravljena bližnjemu pomagati in vedno vneta za dobro stvar. Marsikateremu Slovence se je od radosti zaiskrilo oko, ko je od imenovanega Lige prejel sponzorja in je vedel, da bo sedaj konec njegovega begunskega življenja.

Veliko zahvalo sem dolžan tudi preč. gospodu Ivanu, ki je tudi že tostran morja in deluje v državi Kansas, odkoder nam priduže v tako zanimivih nedeljakih pismih v "Ameriški Domovini". G. Ivan, pridiguje te nam še naprej!

Težka usoda leži nad leti 1941-1949. Morje bridkosti in trpljenja so prinesla ta leta milijonom prebivalstva. Tudi mene se drži marsikateri spomin iz D. P. taborišča, kjer so ljudje obsojeni na čakanje, dokler se jih kdo ne usmili in jim ponudi dobrohotno pomoč v obliki sponzorstva. Po taki poti sem tudi jaz prišel sem v Ameriko.

Človek kar sam sebi ne more verjeti, da je zopet prost in svoboden. Še nadalje želim ostati povezan s Slovenci po taboriščih in z onimi, ki so že posejani po širnem svetu: po Argentini, Braziliji, Čile, Kanadi, Zed. državah in Avstraliji. Naj bi rodilo naše dosedanje gorje dober nauk za našo bodočnost, Apeliram na vse Slovence, kakor smo, čeprav mednarodno tako majhni, vendar vredni in sposobni življenja. Skrbimo, da ohranimo svojemu narodu ono dobro ime, ki ga je skozi stoletja užival.

Končno pripominjam, da čaka po taboriščih in Avstraliji še mnogo Slovencev odrešenja. Želim, da bi se tudi njim odprla dobra srca in bi jim ponudila sponzorstvo, da bodo tudi oni nehali biti javno breme in bodo pričeli samostojno služiti svoj kruh. Prisluhnimo pesniku Simon Gregorčiču, ki pravi: "Odprti srce, odprti roke, ofiraj bratovske solze, sirotam olajšaj gorje..."

Hvala vsem dobrotnikom, po zdraviljam vse Slovence doma in v tujini, vse izselence, kjerorkoli kdo živi. Prinašam naročene pozdrave iz D.P. kamalpa iz Spittala g. Jakuba Resniku in njegovi družini, 3599 E. 81 St. v Clevelandu in sicer od njegovega nečaka in soproge Resnik Slavkote. Iz Skotijana na Korškem pa bratom Muren Adolfa, katerega dva živita v Barber-tonu, O.

Ivan Mlečnik, 793 E. 154 St., Cleveland, 10, Ohio.

Kakšna sprememba Cleveland, O. Ko smo mi prihajali v Ameriko pred štiridesetimi in več leti ni bilo nikogar, ki bi nas tukaj sprejemal na dostojni, nam pomagal, ali dal dober nasvet. Edino pobalini so se dobili, ki so metali v nas kamenje, pozimi pa kepe. Starejši so se smrkovcem smejali in govorili: "Spet so prišli grinarji!"

Seveda, vsak je bil brez denarja, ko je prišel in delo se je takrat težko dobilo v tovarnah. Na stotine mladih delavcev se je drenjalo pred tovarnimi, da bi jih najeli. Dan za dnem so hodili pred tovarne, zdaj p red to, zdaj pred ono. Včasih se je komu posrečilo, da je dobil delo in potem je vprašal še za svoje prijatelje in znance.

Tako smo bili takrat veliko večji reveži, kakor so danes ti, ki prihajajo med nas. Ti imajo vsaj preskrbljeno stanovanje in hrano, vsaj za začetek in nekateri tudi delo. Saj jim pomaga posvetna in cerkvena oblast in posamezni ljudje. Seveda, nistem jim nevoščljiv, toda vedno se spominjam nazaj, kako je bilo takrat, ko smo prihajali mi sem, pa ni bilo nikogar, ki bi nas sprejel.

Res, časi se spreminjajo in zelo spreminjajo. Ko berem, kako je Mr. Debevec takoj prvi dan dobil delo tam v Kanadi, pa še vsak dan en dolar, sem mu kar nevoščljiv. Pa še konje so mu zaupali, pa jedel je zastoj, pa še ni bil zadovoljen.

Frank Opaskar, Sr.

Op. Ured. — Veste, te spremembe ni prinesel čas, ampak mi sami. Ako bi ne bilo Slovenske katoliške lige v Ameriki, pa bi ne bilo danes skoro nobenega naseljenca in nikogar bi ne bilo tukaj, ki bi jih sprejemal. Oblasti jim grede roke, toda prej je morala biti

NAŠA MICKA IMA TUD BESEDO

Saj ste že slišali, deklič, ti sto poredno: Šolne majhne si obuje, da jih sama me sezuje. Tako bi bila jaz lahko zapela v soboto, ko smo imeli pri nas ohcet. Pa kaj zapela, zastokala in zajamrala, pa ne zapela, ko so me tako tiščali, da sem prestavljala noge, kakor ptice štokrle (mislim ta prave in zares štokrle), ki se jih vidi stajati v kakšnem bičevju na eni nogi, ko premišljujete težave tega sveta.

Za spoznanje sem, reva, kupila mekoliko manjše v sladkem upanju, da jih bom do sobote parkrat obula, pa se bodo raztegnili. Pa sama ne vem, kaj me je zmotilo, je že moral naš raztresati kakšno sitnost sitno, da sem pozabila in v soboto zjutraj, ko sem tlačila noge v čevlje, so me obhajale težave, kakor da bi se mi kaj hudega sanjalo. Kupila sem take na šnodelček, ki ga je bilo treba zapeti zadej. Po nobeni viži nisem mogla seči tako daleč nazaj, da bi si čevlji zapela. Telovadila sem po spalnici, po postelji in po stolah, pa sem bila vedno za nekaj prekratka. Nekaj časa sem prosila vse svetnike na pomoč, da bi našga kje zmotili, da ne bi prikolovratil ravno takrat v spalnico, kjer bi takoj začel delati pripombe in opazke. Nazadnje je pa le tako prišlo, da sem ga še sama poklicala. Ni šlo drugače, ali pa bi šla bosa k poroki. Tiste-ga pa veste da ne, za vse na svetu ne, kakor da bi šla kore-nje okopavati.

Liga, ki je vse to aranžirala.

Takrat, ko smo mi prihajali sem, ni bilo tukaj toliko naših rojakov, da bi mogli organizirati kakšno akcijo za sprejem novih naseljencev. Kar se pa tiče metanja kep in kamenja za novimi naseljenci, se pa časi od takrat niso nič spremenili. Tudi danes bi jih metali, če bi se upali, pa še kaj hušega kot samo kepe in kamenje, pa to ne mali paglavci, ampak odrasli ljudje in to naši lastni rojaki, v katerih očeh so brezdomci vse prej kot ljudje. To je sad SANSa, Prosvete in Enakopravnosti. Samo strah pred ameriško oblastjo jih zadržuje, da samo škrtajo z zobmi in v onemoglosti tiskajo svoje roke. No, kdo se pač zmeini zanje, rdeče tovariše, saj jih je tako malo.

Lepo piše A. D.

Sheboygan, Wis. — Prejela sem opozorilo, da mi kmalu poteče naročnina. Za opozorilo se najlepše zahvalim in tudi takoj prilagam denarno nakaznico za celoletno naročnino, ker se nisem pripravljena pustiti tega prelepega lista, ki nam prinaša tako lepo berilo, novice in posebno pa me zani-ma stari kraj in tudi drugo.

Nadvse težko sem pričakovala lista, ko je bila opisovana tragedija Mavsarjeve družine. To me je še posebno zanimalo, ker sem tudi jaz od tam doma namreč iz St. Ruperta. Z očetom, Jože Mavsarjem, sva v šolo skupaj hodila. Kar srce mi je trepetalo, ko sem prebirala ta žalostni opis. Mavsarjeva družina je bila vedno na dobrem glasu. Upam in prepričana sem, da bo tista nesrečna roka, ki je povzročila to tragedijo, tudi dobila zasluženo plačilo, kot ga zaslužiijo vsi komunisti.

Najlepše pozdravljam uredništvo kakor tudi vse zavedne in dobre Slovence po širnem svetu. Josephine Barbuch.

In on je prišel in začel, kakor sem že naprej vedela, da bo — kaj za počem že vse jutro v spalnici, ko sem vendar že davno vstala in da če ne vem, da ne bom šla jaz k poroki, ampak samo v svate. In ko sem ga prosila, da bi mi pomagal zapeti šolčke, mi jih je, ampak ne prej, da je vse otadlal in mi spočital, da sem si kupila tri mere premajhne čevlje. Dodal je, da se mi prav šika, če me bodo tiščali in mi prijazno svetoval, naj si vzamem zvečer na svatovanje tudi copate, da si jih bom obula, kadar ne bom mogla več prestajati v tesnih čevljih. In mazadnje, ko sem že mislila, da je povedal vse, je še navrgel, da zakaj nisem čevljev nekoliko obnosila, ker da bom, če bom šla v čisto novih, prav gotovo spodrsnila in se peljala po cerkvi ali pa po stopnicah pred cerkvijo po zadnji premii (kaj vem, kaj je to: zadnja prema, zdi se mi pa, da vem, kaj je to) in da se bo Martin Rakar, ki bo gotovo stal pred cerkvijo, režal za žive in mrtve, če se bom pripeljala iz cerkve na vlak. In kaj šele v dvorani, katero pomažejo, da se plesavci lepše vrte! Niti prestopiti se me ne bom mogla, mi je dokazoval, da se ne bi vsedla na tla in to pred številnimi gosti, ki so povabljeni in ki bodo gotovo prišli. Ljudje ne bodo govorili o nevesti, da bi jo tadelali in hvalili, kakor je navada, ampak vsi se bodo menili le o tem, kako se je Micka drsala po dvorani, pa ne po nogah, ampak ... saj veste, kaj mislim.

Povedala sem mu, naj si nekaj prihrani za potem in naj mi najprej zapne šnodelček zadej za čevljem. Sem mislila, da mi ga ne bo hotel, vendar se me je usmili in mi oba zapel. Poskusila sem stopiti na noge. Prej nisem nič čutila, samo po postelji je šlo, kakor bi se bala stopiti na kurja jajca. Tisto, da so čevlji veliko premajhni, bom že na kakšno vižo prenesla, ampak da bi mi novi in gladki podplati drsli ter me spravljali v jeziče, tega pa ne! Šla sem ven na dvorišče in začela praskati s podplati po betonu. Naš mi je zaklical skozi okno, da je tako prav in da delam natančno tako, kot Svetkov kuže po travi, kadar nekaj stori in potem na vso moč hiti z zadnjima nogama tisto zakrivati. Jezik bi mi pokazala našemu če bi se ne bala sosedov.

No, pa je šlo vseeno lepo naprej. Je že res, da sem se prestopala z ene noge na drugo tam po dvorani, pa saj ni nihče vedel, zakaj. Celjo plesat sem šla parkrat. Saj me je Mrs. Pevec z Addison parkrat vlekla po dvorani, da me je privadila. Kar je res je pa res, vsi so rekli, kako sem fletna in kar ne-rodno mi je bilo, da me vse gleda, ki sem tako pohlevna.

Neskončno lepo je bilo na naši ohceti, moram reči. Vsi so bili tako prijazni in vse je bilo tako veselo. Mrs. Ottoničar se je s svojimi kuhinjskim štabom odrezala, da še zdaj vse hvali okusna jedila. Miss Marie Turek je imela pa organizirana dekleta, ki so stregla pri mizah, kot bi se takega posla že od nekdaj učile. Veterani, ki so posodili dvorano in baro, so bili zares vljudni in potrpežljivi pod vodstvom postavnega poveljnika Henryja Medveda in pomočnika Jožeta Miheliča.

Ko sva se z našimi protijuturo rekli: No, pa sem jo le dobro žepeljal! Kakopak, sem mu hotela spodnesti, ti si jo — pa nisem hotela, pa ki je prej take počenjal in se grabil za glavo od samih skrbi. Saj bi mu bila kaj omenila, pa sem si skrivaj sezula čevlje že kar na avtu, da so se mi noge nekoliko shladile. Saj veste, kako je, deklič, za lepoto moramo nekaj le potrpeti.

POLOM

POSLOVENIL VLAD, LEVSTIK

Na levi strani gozdička pa, marširali dalje.

na neki planoti, se jih je pokazal cel skadron. Ob tem pretečem pogledu je kolona obstala. Došla so povelja in 106. polk se je ob bregu nekega potoka razpostavil za drevjem. In že je topništvo v galopu zavilo s ceste ter se namestilo na majhnem gričku; tako so ostale čete dve uri v bojnem redu, in zpet je bila zamuda, ne da bi se pripetilo karkoli novega. Na obzorju pa je stala sovrážna konjenica v nepremični masi. Naposled so izprevideli, da gube dragoceni čas, in so

V BLAG SPOMIN
ENAJSTE OBLETNICE NAJINE
NEPOZABNE MAMICE

Mary Videmšek

ROJ. MILNER

ki je za vedno zatisnila svoje mile oči
12. sept. 1938.

Krta smrt, zakaj odvzela
si nama zlato mamico,
kar najrajši sva imela,
spravila si v jamico.

Vaš smehljaj, o mamica,
v duši najini še živi.
Vaš smehljaj, ki bil je sreča
najinih mladih dni.

Zato smehljaj Vaš blagi
sva skrila v dno srea,
zato spomin Vaš spremlja
povsod naša, o mamica.

Misli najine so pri Vas,
noč in dan Vas kličejo,
prosite za nas tam v nebesih,
da se enkrat snidemo.

RAYMOND in JOSEPH VIDEMSEK,
sinova.

Cleveland, O. 12. sept. 1949.

V BLAG SPOMIN
SEDME OBLETNICE SMRTI OKAR
NAS JE ZAPUSTIL MOJ DRAGI
BRATRANEC

Tom Hamer

ROJEN KRAIC

ki je v Bogu zaspal večno spanje
dne 12. septembra 1942.

Sedem let na božji njivi
Tvoje truplo zdaj počiva,
duša pa naj raj uživa
tam v srečni večnosti.

Žalujoci ostali:

TOM KRAIC in DRUŽINA.

Cleveland, O., 12. septembra 1949.

povešeno glavo, vsi premočeni od znoja. Nazadnje se je pokazal Saint-Pierremont: nekaj praznih hiš na majhnem hribu. Skozi vas niso šli; Maurice je zapazil, da so takoj krenili na levo ter vzeli smer na sever, proti Besace-u. Zdaj se mu je zdnilo, da izbirajo pot z namenom, doseči Mouzon pred Prusi, ako bo mogoče. Toda, kaj se je dalo storiti s tako utrujenimi in demoraliziranimi četami? Baš v Saint-Pierremont-u se je bilo v daljavi pokazalo troje ulancev, na ovinku ceste, ki prihaja iz Buzancy-a. In ko je ariergarda zapuščala vas, se je razkrila baterija; padlo je nekaj granat, ki pa niso storile škode. Naši niso odgovorili streljanja, marveč so nadaljevali marš, ki je prihajal čimdalje mučnejši.

Od Saint-Pierremont-a do Besace so dobre tri milje hoda; Jean, ki mu je Maurice povedal to, je obupno zamahnil: možstvo nikdar ne pojde več dvajset kilometrov; to je videl po znakih, ki ne varajo, po kratki sapi in spačenih obrazih. Cesta se je neprestano dvigala med dvema pobočjema, ki sta se polagoma zblíževali. Trebalo je napraviti odmor. Toda ta odmor je oslabil ude do kraja, in ko se je reklo marširati dalje, je bilo še hujše nego prej; polki niso prišli z mesta, možstvo je padalo po tleh. Ko je Jean videl Maurice prebledeti in od trudnosti zavijati oči, se je razgovoril proti svoji navadi, trudeč se, da ga s ploho omami in ohrani v tem mehanškem, napol nezavednem zibanju marša.

"Tvoja sestra torej prebiva v Sedanu; morda pridemo tja."

"V Sedan? Nikoli! Saj to ni naša pot; morali bi bili blazni!"

"Ali je tvoja sestra mlada?"

"Prav toliko let ima kakor jaz; saj sem ti povedal, da sva dvojčka."

"Pa ti je podobna?"

"Da, tudi ona je plavalasa; o, kako mehki in kodrasti so njeni lasje! Čisto majhna je, in nežnega obraza, in tudi razposajena ni; kaj še!... ah, draga moja Henrijeta!"

"Gotovo se imata zelo rada?"

"Da, da!"

Premolknila sta; Jean, ki je gledal Maurice, je zapazil, da se mu zapirajo oči in da mora zdajci pasti.

"Ohe, ubogi mali... Drži se, strela božja! Daj mi za trenotek svoj pihalnik, to te bo nekoliko olajšalo... Polovica ljučja diha na poti; pod milim Bogom ni mogoče, da bi šli dalje, nes se dalje!"

Nasproti je zagledal Oches, čigar par bornih koč se raztavlja vrhu griča druga nad drugo; visoko zgoraj je žolto po-

barvana cerkev molela izmed dreves.

"Tukaj bomo spali, stavim da."

Uganil je. General Douay, opažaje skrajno upehanost čet, je z obupom spoznal, da ta dan ni mogoče priti v Buzancy. Kar pa je najbolj vplivalo na njegov ukrep, je bil prihod trenaja, tistega preklicanega trenaja, ki ga je že od Riensa vlačil za seboj in ki mu je strašno ovičal pot s svojo tri milje dolgo vrsto voz in živine. V Quatre-Champs-u ga je bil ukazal pe- ljeti v Saint-Pierremont, in še Pierre-mont-a.

le v Oches-u so se vprege sešle z armadnim zborom, to pa v tolikšni upehanosti, da konji niso več hoteli dalje. Ura je bila že pet; general, ki se je bal, da utegne priti v soteski Stonne do boja, je smatral za je z obupom spoznal, da ta dan ni mogoče priti v Buzancy. Kar pa je najbolj vplivalo na njegov ukrep, je bil prihod trenaja, tistega preklicanega trenaja, ki ga je že od Riensa vlačil za seboj in ki mu je strašno ovičal pot s svojo tri milje dolgo vrsto voz in živine. V Quatre-Champs-u ga je bil ukazal pe- ljeti v Saint-Pierremont, in še Pierre-mont-a.

Naročite si BARAGOVE KNJIGE za leto 1950

Knjige so sledeče:

1. "BARAGOVA PRATIKA" za leto 1950, in
2. "AMERIŠKE SLOVENSKE VEČERNICE" ali druga knjiga Baragove knjižice.

Obe knjigi sta zelo zanimivi in slaneli
s poštnino vred \$7.50

Vsaka posamezna pa 80c

Naročnino je poslati v poštnem Money Ordu,
ali pa v bančnem čeku na naslov:

BARAGOVA PRATIKA

1857 WEST 21st PLACE

CHICAGO 8, ILL.

OBLAK MOVER

Naša specielnost je prevažati klavirje in ledenice. Delo
garantirano in točna postrežba. Obrnite se z vsem zaupa-
njem do vašega starega znanca

JOHN OBLAK

1146 E. 61. St.

HE 2730

—AND THE WORST IS YET TO COME
—in najhujše šele pride

G. WHISKERS

Naročite si PIVO!

Mi dovažamo VSAKO SOBO-
TO pivo na dom in sicer, vse po
Chardon Rd., White Rd., Bishop
Rd. in tam okrog. Kdor želi ime-
ti fino pivo doma, naj pokliče nas
in v soboto mu ga bomo točno pri-
peljali

MARINKO'S

416 E. 156. St. — IVanhoa 3170

1894

1949

NAZNANILO IN ZAHVALA

Žalostnega ter globoko potrtega srca naznanjamo vsem
dragim sorodnikom, prijateljem in znancem, da je preminula
naša draga in ljubljena soproga in skrbna mati:

MARY ŠKRABEC

ROJENA FUST.

ki je previdena z svetimi zakramenti zaspala v Gospodu dne
10. avgusta 1949.

Naša draga pokojnica je bila rojena dne 23. januarja 1894
v vasi Lipovec, župnija Ribnica na Dolenjskem.

Pogreb se je vršil dne 13. avgusta iz pogrebnega zavoda
Frank Zakrajšek in Sinovi v cerkev sv. Vida. Pogrebno sv.
mašo za dušnico je daroval pred g. Magr. Rt. Rev. B. J. Po-
nikvar ob asistenci g. Rev. Victor N. Tomca in Rev. Jo-
seph Godina. Po sveti maši pa je bilo truplo prepeljano na
pokopališče Kalvarija ter ondoli položeno k zemeljskemu po-
čitku.

Na tem mestu se želimo kar najpričrnejše zahvaliti č. g.
Rev. Victor N. Tomcu, ki je pokojnico previdel z svetimi za-
kramenti. Naj bo za vso dobi Bog bogat plačnik.

Dalje se iskreno zahvalimo pred g. Magr. Rt. Rev. B. J.
Ponikvarju za opravljeno sveto mašo za dušnico in vso po-
grebno molitve, ki jih je opravil za pokojno in jo spremljal na
pokopališče. Tudi njemu naš iskreni Bog plačaj za vse.

Iskrena zahvala tudi č. g. Rev. Joseph Godini za asisten-
co pri sv. maši.

Dalje iskreno zahvalimo vsem, ki so poklonili toliko
lepih vencev ter pokojnico ozaljšali, ko je počivala na mrt-
vaškem odru.

Enako se iskreno zahvalimo vsem, ki so darovali za svete
maše, ki so bodo opravile za mir in pokoj duše pokojne.

Dalje iskrena zahvala vsem, ki so dali na dan pogreba
brezplačno na razpolago svoje avtomobile ter tako mnogim
omogočili, da so se mogli udeležiti pogreba.

Dalje zahvala vsem onim tako številnim, ki so prišli kro-
pit ter moliti za mir in pokoj duše pokojne; prav tako tudi
vsem onim, ki so se udeležili pogreba, zlasti pogrebne sv. maše
ter potem pokojno spremlili vse do njenega groba.

Se prav posebna zahvala pa društvu sv. Marije Magdale-
ne št. 162 KSKJ, ter društvu sv. Ane št. 4 SDZ, za vso pomoč
in naklonjenost ter članicam teh društev, ki so nosile krsto
pokojne in vsem članicam, ki so se udeležile pogreba.

Naša zahvala tudi vsem dobrim sosedom in sosedam za
vso pomoč in naklonjenost, ki smo jo bili deležni ob tej gren-
ki uri.

Zahvala za izraze sožalja bodisi potom kartic ali pa
ustmeno.

Zahvala pogrebniemu zavodu Frank Zakrajšek in Sinovi
za tako vzorno vodstvo pogreba ter vso poslug, ki so nam jo
dali na razpolago.

Končno se zahvalimo prav vsem, ki so nam kaj na en
ali drugi način pomagali.

A Ti, draga soproga in ljubljena mati, počivaj v
miru v zemlji ameriški in lahka naj Ti bo gruda te
Tvoje nove domovine. Poleg telesnega počitka pa Ti
iz vsega srca želimo dušno radost in plačilo z večnim
veseljem v nebesih. Naj Ti dobi Bog poplača za vse
Tvoje trpljenje skrb in težave, ki si jih doprinesla
za nas, a enkrat srečno in veselo snidenje: nad vseh
dami.

Bog ki vsako delo plača verno,
plačaj Ti ljubezen neizmerno.

Tvoji žalujoci:

ANTON ŠKRABEC, soprog;
MARY, poročena GEOSANO; ANNA, poročena
WEIGAND; ter CATHERINE, hčera.

Pokojna zapuščila v Kanadi sestro FRANKOŠKO
AMBROŽIČ ter brata FRANKA FUST, v stari
domovini pa brata FRANCETA ter sestro ANGELO FUST.

Cleveland, O. 12. septembra 1949.